

ליובאוויטש

52 כסלו תשפ"ג

"בשעה שישנו תוקף הגשמיות והחומריות, יש צורך לבקוע זאת על ידי אור חזק ביותר, שהוא ענין של עמידה בתוקף ללא פשרות, ועל ידי זה נעשית היציאה מאפילה לאור גדול, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש" (משיחת י"ב תמוז תשי"ט)

בכל שיעור, בכל התוועדות ובכל שיחה פנימית שאנחנו מקיימים במשפחה צריך לקרוא לזה 'הקהל'

אנו השלוחים של הרבי להקהיל את עם ישראל

פארבריינגען חסידי הרה"ח ר' יוסף יצחק בקרמן שליח הרבי בגבעתיים

שיחה פנימית שאנחנו מקיימים במשפחה צריך לקרוא לזה 'הקהל'. מלבד האמור, הרי הדבר מעניק גם הצלחה מיוחדת לפעילות, כי כאשר מחברים את זה לרבי, למלך, יש בזה כוח מיוחד.

הדבר מתחיל מהאדם עצמו. עליו להכיר ולרכז ('להקהיל') את הכוחות שיש לו ביראת שמים. לאחר מכן עליו להמשיך בכך דרך בני המשפחה – להקהיל אותם, להגיד להם ש'הקהל' זה קשור לרבי ויש בזה כוחות מיוחדים. להמשיך עם המסר הזה לקהילה, לבית הכנסת, ולאחר מכן לכל יהודי שהוא פוגש. הרבי מבקש להגיע – באמצעותנו – לכל יהודי. להקהיל את כל עם ישראל "ליראה את ה'". ועם הכוח המיוחד שיש למלך – להשפיע על כלל ישראל.

ויהי רצון שנזכה לקיום היעוד "קהל גדול ישוּבוּ הנה" בביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש. ■

שיודעים כל התורה כולה חייבין לשמוע בכוונה גדולה יתרה. ומי שאינו יכול לשמוע מכוון ליבו לקריאה זו שלא קבעה הכתוב אלא לחזק דת האמת. ויראה עצמו כאילו עתה נצטווה בה ומפי הגבורה שומעה. שהמלך שליח הוא להשמיע דברי הא-ל".

גם כיום, כשבית המקדש חרב, קיימת מצוות 'הקהל' במשמעותה הרוחנית. בקיומה הרוחני של המצווה המקהיל המרכזי של עם ישראל הוא הרבי הנשיא, המלך שבדורנו.

אם כן בשנה זו, שנת 'הקהל', ממלא הרבי תפקיד מיוחד המתווסף על כל שאר תפקידיו. ואכן, ניתן היה להבחין שהרבי עשה כל מאמץ אפשרי, וביקש בכל לשון של בקשה ודרישה, והזכיר את העניין של 'הקהל' בכל האופנים. זאת משום שלרבי יש, כאמור, תפקיד להקהיל את כל עם ישראל.

הדרך של הרבי להקהיל את כל עם ישראל כיום היא באמצעותנו, החסידים של הרבי. כל חסיד יודע ומרגיש את הכוחות המיוחדים שהוא מקבל מהרבי, לא רק בשנת 'הקהל'. הוא כותב לרבי, נוסע לרבי וכו', ויש לו כוחות מיוחדים שניתנים לו על ידי הרבי.

כשמחברים את זה למלך

הרבי צריך אותנו שנעזור לו בשליחות של להקהיל כל יהודי ואנחנו מחויבים ושומחים לבצע זאת. בכל שיעור, בכל התוועדות ובכל

יש השואלים מה המיוחד בפעילות של 'הקהל', הרי אם מדובר בהתכנסויות לצורת שיעור תורה או התוועדות וכיוצא בזה – תמיד טוב למסור שיעור תורה, לערוך התוועדות או לקיים כינוס שבהם מושמעים דברי תורה והתעוררות להתחזק ביראת שמים ("ויראו את ה'"). מה אם כן מייחד את הפעילות בשנה זו שהיא 'שנת הקהל'?

התשובה לכך היא: מתן תורה בהר סיני היה מעמד מכוון לעם ישראל, המעמד בו עם ישראל קיבל את התורה מהקב"ה באמצעות משה רבנו. מובן שמעמד זה העניק כוחות ותוקף מיוחדים לכל יהודי בלימוד התורה, בקיום המצוות ובחזיון יראת השמים.

אולם מעמד הר סיני התרחש לפני שנים רבות מאוד, וכיצד יוכל יהודי בדורות שלאחר מכן לקבל גם הוא את הכוח המיוחד שניתן במתן תורה? לשם כך נתנה התורה את שנת 'הקהל', שכן 'הקהל' מהווה חזרה וריענון של מעמד מתן תורה, פעם בשבע שנים, כשהמלך היה מקהיל את כל עם ישראל בבית המקדש.

תפקיד מיוחד לשנה זו

הדברים מופיעים במפורש בספר 'יד החזקה' לרמב"ם (הלכות חגיגה, פרק שליש, הלכה ו'): "...חייבין להכין ליבם ולהקשיב אוזנם לשמוע באימה ויראה וגילה ברעדה כיום שניתנה בו בסיני. אפילו חכמים גדולים

קו' ליובאוויטש' 077-227-770-9
לשמיעת הנציגים ושיעורים מרתקים

מעוניין לקחת חלק?
דרושים נציגים פעילים מרחבי הארץ

טל. 03-3750028
פקס. 02-5324679
תד. 347 כפר חב"ד
chabad@chasdei.org

לנצח את השיטה
אפשר לגדל ילדים חסידיים
בלי לתת דוגמה אישית ראויה?

כולנו שלוחים
האברך שמחלק את יומו בין לימוד
תורה להפצת חיות חסידיית

ישיבה בוחער
היועץ החינוכי: כך תבחרו לילד שלכם
את הישיבה המתאימה לו

לעילוי נשמת מרת פייסל פנינה ע"ה ב"ר אברהם משה ז"ל ויינפלד
נלב"ע ט"ו בטבת ה'תשע"ט תנצב"ה

הזדהות עם המורה ר"ש כסלר

הג גאולת כ"ק בעל התניא ממאסרו ויום ההילולא ה250 של כ"ק המגיד ממזריטש זי"ע

בנייני האומה // יום שני אור ל"ט כסלו // 20:30

מיום ספר הזהב

האדמו"ר רבי
פנחס אבוחצירא שליט"א

ישאו דברים

המרצה הערמי

הרב החסיד

ר' יוסף יצחק גייקובסון שליט"א

המשיפיע

הרב החסיד

ר' שבתי סלביצקי שליט"א

המשא המרכזי

ראש הישיבה
החזון הגאון החסיד הרב
יהודה לייב שפירא שליט"א

שי 'מפת התניא' לכל משתתף

סעודת מצווה • מקהלת 'נרננה'

יריד החסידות פתוח מ11 בבוקר עד 03:00 בלילה | כניסה למחם בנייני האומה בעלות סימלית של 10 ש"ח

חצי שעה ביום

אז מי באמת מחנך את ילדינו

הרב ישעיהו ובר מייסד "שיטת הרב ובר" ללימוד הגמרא ומומחה בעל שם לחינוך ולהקניית מיומנויות למידה

הרב"ם (בספרו 'מורה נבוכים') כותב ש"האדם הוא מדיני בטבעו", כלומר הוא יצור חברתי. ולכן טבע האדם הוא להיות מושפע מהדעות המושמעות בסביבתו. מיותר לציין שגם ילדים בכלל זה... גם הם "מדיניים" ועל כן מושפעים מסביבתם.

אז מי מחנך את הילדים שלנו, הבית? דמויות בקהילה? השכנים? הילדים מחנכים את עצמם? האחים הגדולים את הקטנים? זו למעשה שאלה רטורית, משום שהאמת היא שכולם מחנכים את כולם וכולם מתחנכים מכולם.

תפקיד ההורים

תפקיד ההורים הוא להיות אחראים לחנך על פי תורתנו הקדושה. אמנם החינוך לחיבור נכון של הילד לתורה ומצוות מודגש בעיקר בצד המעשי, אך במשנת החינוך של הרבי מוסבר שרק כאשר מחברים את הילד אל התורה ומצוותיה גם שכלית ורגשית, החיבור של הילד הוא שלם. כאשר הורים מחנכים את הילד שלהם לערכי

התורה אך ורק באופן מעשי והם אינם מחברים אותו אל אותם תכנים וערכים גם בצד הרגשי ובצד השכלי, הם כמו ידיהם מזמינים כוחות סביבתיים אחרים למלא את החלל הזה. זה יכול להיות השומר בפתח המוסד, הקופאי במכולת או סתם ילדים מהשכונה.

דינמיקה זרימה

כאן חשוב להבהיר, כי חינוך נכון ומוצלח אינו חינוך חד ערכי שחוסם בפני הילד מחשבות ורעיונות שונים ומגוונים. בדיוק להפך. חינוך טוב הוא כזה שבא מתוך מרחב הבחירה של הילד. הילד בעצמו אמור לבחון ולבחור מה לקבל מהדמויות ומהגורמים שהסביבה שלו מזמנת לו ושמחברים לאישיותו.

אז האם על ההורים להתמקד אך ורק בהיבט המעשי ולאפשר לילד לקלוט רגשות ותובנות מסביבתו בלבד, ובעצמו להחליט מה מתוכם מוצא חן בעיניו? ברור שלא.

העצה היא לאפשר לילד מרחב משפחתי עם הרבה דינמיקה זרימה. לאפשר בתוך המשפחה מגוון דעות וסגנונות. וכאשר אלה תחומים בתוך המסגרת הביתית, ביחד עם האיכות המשפחתית החמה שעוטפת אותם, הם ניתנים לוויסות ולהכוונה של ההורים.

השיח המשפחתי

כל אחד מבני המשפחה יביע את דעותיו,

כל ילד יכול להביע את דעתו בצורה משוחררת, כאשר ההורים שומעים בצורה פתוחה ומכילים, ללא הבעת עמדה מצידם

עמדותיו ורצונותיו, מה נכון וצודק בעיניו ומה לא. כל ילד יכול להביע את דעתו בצורה משוחררת, כאשר ההורים שומעים בצורה פתוחה ומכילים – ללא הבעת עמדה מצידם – את כל העמדות התיאורטיות והרעיוניות שהילדים מביעים.

לאחר מכן ובמקביל ההורים נכנסים לתמונה. ראשית, בכל מה שקשור למעשה בפועל הם המכוונים והקובעים. אבל כאמור הם אינם יכולים להסתפק בזה בלבד. על ההורים למקד ולהוכיח את הרעיון הנכון. להסביר לילדיהם שכל הרעיונות שהם העלו אמורים להיבדק על פי אמות מידה תורניות. שכן התורה משכינה שלום בעולם וגם בתוך המשפחה. התורה בעצמה ממזגת מגוון דעות וגישות. אפשר וצריך אם כן למצוא בדעות שמביעים הילדים נקודות שמתחברות לרעיונות תורניים.

והשילוב הזה, שבין מתן מקום לדעות שונות ואף מנוגדות, ביחד עם שמירה על קו מעשי מחייב ואף קישור הדעות הללו (או חלקים מתוכם) לתורה – דווקא הם אלה שימקסמו את החיבור הנכון של הילדים לערכי התורה ומצוותיה. ■

ליובאוויטש שבליובאוויטש לדמותו של ה'חיצון'

גם היהודי הפשוט רוצה לשמוע דבר תורה. כל אחד ישמח לשמוע מאמר רז"ל, אגדה, מדרש, דין. ויש גם כאלה שרוצים לשמוע דבר חסידות. אין הדבר תלוי אלא במעורר שיהיה שקוע בזה * משיחת כ"ק אדמו"ר הרי"צ – שמחת תורה תרצ"ד

כשבא אחד מאנ"ש שי' או תלמיד מהתמימים שי' מאיזו עיירה ואני שואל אותו אם לומדים חסידות, אם יש זמן קבוע ללימוד חסידות ונגלה בבתי הכנסת, יש כאלה שעונים שאין עם מי ללמוד. שואל אני אותם: האם אכן אין עם אף אחד ללמוד? עונים לי: יש אחד או שניים, ולפעמים גם שלושה. זו התשובה בקשר ללימוד חסידות ברבים. נו, אבל שיעור

על כל אחד לזכור את המאמרים: "כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא", "כל המלמד את בן חברו תורה" לא נאמר "כל המקיים נפשות" או "כל המלמד בני חברו", אלא "כל המלמד את בן חברו תורה" – הרי זה עולם מלא.

הצלחה בגשמיות

קביעות העתים לתורה ברבים זה ה"עץ חיים" שעל כל אחד להחזיק בו כל השנה, ואז תשמח התורה איתנו ותהיה שמחת תורה, שהתורה שמחה עם בני ישראל.

ברור הדבר, שמי שימסור עצמו לעורר על קביעות עתים לתורה ברבים, יצליח לו ה' יתברך בענייניו הגשמיים, התורה הקדושה לא תישאר בעלת חוב לו.

תורה נקראת תורת חסד, שכן היא מעוררת תמיד רחמים על כל בני ישראל. לכן נקראת התורה כוס של ברכה, היא פועלת אצל הקב"ה שפע ברכה לבני ישראל. מי שמניח עצמו לעורר לקביעות עתים לתורה ברבים – תביא לו התורה רוב טוב בגשמיות וברוחניות. ■

גמרא, סימן שולחן ערוך כו' וכו'? שוב אותה תשובה – אין עם מי.

אילו היו משתדלים היו מתאספים שבעה – שמונה אנשים שהיו לומדים ואולי גם מנין.

הריני מחויב להודיע ולומר שכל אלה היוצאים ידי חובה לעצמם בתירוץ שאין עם מי ללמוד – נושאים על עצמם אחריות כבדה, ועליהם לדעת זאת. האמת היא שגם אם נמצאים בעיירה קטנה או ביישוב קטן שאין בהם בני תורה, הרי מי שיש לו רצון יכול לפעול באותו מקום שילמדו ברבים.

כל אחד רוצה

הניסיון הראה שאם רק ישנו מי ששקוע בזה לעורר ללימוד ברבים, נפעל ונעשה הדבר ב"ה. כל אחד, גם היהודי הפשוט, מרוצה וחפץ לשמוע דבר תורה. כל אחד רוצה לשמוע בשמחה מאמר רז"ל, אגדה, מדרש, דין. וישנם כאלה שרוצים לשמוע דבר חסידות. אין הדבר תלוי אלא במעורר שיהיה שקוע בזה, וחוב זה מוטל על כל אחד מאנ"ש ומתלמידי התמימים שי'.

בנחת מהילדים אין קיצורי דרך

הרב זלמן רודמן סופר ואיש חינוך

מי מאיתנו אינו משתוקק לבנחת מהילדים. נחת אמיתית, כמובן. ילדים שמביאים הביתה פתקי הצטיינות בהתנהגות טובה ו/או מקבלים ציונים גבוהים במבחנים. אין אבא שישמע מהמורה שהילד שלו "שולט בגמרא ישר והפוך" וליבו לא יתרחב. ואין בעולם אמא שתשמע מהמורה איך הילדה שלה "מתפללת כמו צדיקה" ועיניה לא יצטעפו בדמעות.

העניין הוא שבשביל לזכות בנחת הזו – בוודאי נחת שהיא עקבית ולאורך זמן (ותכף נגיע לזה) – צריכים להתאמץ. ממש לעבוד בזה. והעבודה היא קודם כל עם עצמנו ההורים. לפחות חצי מנפח ההשקעה שלנו בהצלחת הילדים חייב להתמקד בנו. באורחות החיים שלנו. ואז בא החצי השני – בילדים. להיות כל הזמן עם אצבע על הדופק. האם טוב לו. מי החברים של הילד. מה נושאי ההתעניינות שלו. אלו ספרים הוא קורא. איזו מוזיקה הוא שומע. האם הוא מתכוון כראוי למבחן הקרוב בנביא. האם יש כרגע מבצע כלשהו בכיתה והוא משתתף בו. בקיצור, להיות קשובים, לעודד ולדחוף.

לזה בדיוק מכוון הפתגם ב'היום יום': "חוב גמור לחשוב כל יום (!) חצי שעה (!) אודות חינוך הילדים ולעשות הכול, מה שבכוונתו לעשות ויותר מכפי כוחו (!), לראות

איך לפעול אצל הילדים שילכו בדרך שבה מדריכים אותם".

הילד רק משקף

נחזור אחורה אל העבודה שלנו עם עצמנו כהורים, ונפתח בדוגמה: נניח שהמורה מתקשר אלינו ומספר שהילד "מגיע כל בוקר לכיתה מאוד לחוץ ומתוח". ונניח שאנחנו ישרים עם עצמנו ויודעים את הסיבה לכך: האווירה בבית לחוצה ומלחיצה, רוויית עצבים וצערות. אזי אם אנחנו הורים נבונים ורוצים באמת בטובת הילד, המסקנה שלנו תהיה שאנחנו חייבים להוריד בבית את מפלס המתח והלחץ. שאנחנו צריכים להיות סבלניים יותר ולהפסיק לצעוק. לא יעזור אם רגע לפני שהילד יצא מהבית לת"ת נתן לו נשיקה ואפילו ממתק ונגיד לו בטון מרגיע, "חמוד, אם תחייך אל העולם העולם יחייך אליך בחזרה". כל עוד האווירה בבית תהיה מלחיצה, הילד ישקף זאת גם בכיתה.

כך גם בסוגיות ערכיות. בית שבו צריך להתמקד לסרטוק של שבת כדי להבין שהאבא הוא חסיד חב"ד, בית שבו כל הזמן מדברים על עשיית כסף ועל בילויים, בית שבו המוזיקה המושמעת בחלל האוויר היא מודרנית, בית שבו ההורים (וממילא גם הילדים) חשופים לסרטים או סרטונים של הבל ורעות רוח ולמשחקי מחשב לא חינוכיים – הוא לא בית שיכול להצמיח ילדים עדינים שמתחברים (רגשית ומעשית) ללימוד התורה הקדושה ולהנהגה חסידית. הורים שבחיהם הפרטיים אינם יודעים דחיית סיפוקים מה, אל יצפו שהילד שלהם כן ידע לעשות זאת, בשיעורים מול המורה או בהפסקות עם החברים.

גם הפלא הולך

כעת ניגע בתת-סוגיה שכבר רמזנו לה

הנטייה של הורים אלה היא להתבסס מן המצב הזה ולהתברך בלבבם לאמור: "ניצחנו את השיטה!"

קודם לכן. יש הורים שהם עצמם מנהלים חיים פשרניים מאוד, אבל הילדים שלהם הם ילדים טובים. מזג טוב. התנהגות טובה. לומדים היטב. ומטבע הדברים הם גם קוצרים שבחים. כן, יש כאלה. איך זה קורה? לאלוקים פתרונים. אולי 'זכות אבות', אולי אופי פנימי עדין (המתחבא תחת שכבות המתירנות) של ההורים שעובר בתורשה לילדים.

אבל... וכאן יש אבל גדול מאוד. הנטייה (המאוד מובנת) של הורים אלה היא להתבסס מן המצב הזה ולהתברך בלבבם לאמור: "ניצחנו את השיטה!" או: "איזה מזל יש לנו! למרות שאנחנו חיים איך שבא לנו, יצאו לנו ילדים צדיקים טפו טפו".

חברים יקרים, לא בטוח שכדאי למהר לחגוג. הניסיון העובדתי בשטח אומר, שבמקרים כאלה (כמעט) תמיד זה 'עובר' לילדים. כלומר גם ילדים שבגיל יסודי או אפילו בשיבה קטנה או בתיכון היו 'ילדים טובים' שלא לפי ערך החינוך בבית, כשהם גדלים הם 'מישרים קו' עם האווירה הביתית. הם מתבגרים, מאבדים את התמימות ומשתלבים במרחב המשפחתי. ופתאום ילדי הפלא הללו מפסיקים להיות כאלה. הולך הילד ואיתו גם... הפלא.

אז אם אנחנו באמת רוצים נחת מהילדים, נחת יציבה וארוכת טווח, זה לפני הכול מחייב אותנו. אנחנו מוכרחים להתאים את אורחותינו אל הציפיות והשאיפות שלנו מהילדים. כי בנחת מהילדים אין קיצורי דרך!

הלכתא רבתא לשבתא

מאת רבני כולל להוראה וחסידות – ביתר עילית, בראשות הגה"ח הרב שלום דוב רבינוביץ שליט"א, רב ומו"צ ש. האם מותר להנביט [הנחתם של זרעים באדמה או בסביבה חמה ולחה וסיפוק התנאים המתאימים להצמחת שורש] זרעים בשבת [כגון להניח על צמר גפן לח גלעין אבוקדו או שעועית]? ת. אסור להנביט בשבת שכן עצם ההנבטה היא בגדר זריעה. ש. האם מותר ללכת או לשכב על הדשא בשבת? והאם מותר לפרוס על הדשא שמיכה ולשבת עליה? ת. מותר, אף על פי שהעשבים מחוברים לקרקע, שלא גזרו לאיסור אלא באילן. אך יש לציין שלשיטת אדמו"ר הזקן צריך להיזהר שלא יזיז את העשבים בידי מכיוון שהם 'מוקצה'. ש. האם מותר להריח בשבת פרחים שמחוברים לשיח, ומה הדין בהרחת פרי (כגון אתרוג) המחובר לאילן? ת. מותר להריח בפרחים שמחוברים לקרקע ולא ינענע אותם [לשיטת אדמו"ר הזקן] אבל להריח באילנות אסור, דגורו שמא יתלוש הפרי כדי לאוכלו.

לחיות עם הזמן

עילוי והוספה בענייני חודש כסלו

ענינו המיוחד של חודש כסלו הוא - חנוכה, שעיקרו נס השמן, בחי' החכמה, 'תורה אור', כולל ובמיוחד – פנימיות התורה, כידוע ש'שמן' מורה על רזין דרזין שבתורה. ונקודת הענין - שבחודש כסלו מודגשת המשכת וגילוי בחי' השמן שבתורה, רזין דרזין שבתורה, באופן שמאיר באופן גלוי בעולם דלמטה: בנוגע לחנוכה – שהשמן (דתורה) מאיר באופן גלוי לעיני בשר, ועד שמאיר גם 'על פתח ביתו מבחור', ועאכו"כ בנוגע ל"ט כסלו ויו"ד כסלו – שאז התחיל עיקר הענין ד'יפוצו מעיינותיך חוצה', היינו שה'מעיינות' דפנימיות התורה (לא רק מי המעיין, אלא גם המעיין עצמו) באים באופן של 'הפצה'. בבוא השבת הראשון דחודש כסלו.. צ"ל עילוי והוספה בכל ענינים אלו ביתר שאת. כולל ובמיוחד בנוגע לעניינים העיקריים דשנה זו – שנת הקהל.. שגם בהם צריך להיות עילוי והוספה. משיחת שי"פ ויצא תשמ"ח

ליהנות כל השבוע כמו בשבת!

כולנו אוהבים את החוויה המשפחתית והדרו-שיח עם החברים בשבתות וחגים. לכן מאוד כואב וקשה לראות ולחוות שביום חול זה נראה (או שזה) 'חד שיח'. ולא מדובר על חסרי בית...

יש האומרים שיש להם סמארטפון "בשביל המצלמה". נו, הלוואי והם אכן היו מוחקים מהמכשיר את כל שאר האפליקציות ומשאירים רק אפליקציית הצילום.

יש האומרים שהם צריכים סמארטפון "לצורך עבודה". בואו נעצור לכמה רגעים

ונחשוב: אנחנו באמת זקוקים לוואטסאפ או שיספיק לנו מייל? אנחנו באמת זקוקים ליוטיוב או שיספיק לנו אפליקציה של שירים, וכן הלאה.

חבל מאוד שניתן לחפץ זר להיות יותר חשוב מזמן האיכות שלנו עם משפחתנו, להיות חלק ניכר מחיינו. אני בטוח שעבור רוב האנשים שמחזיקים ברשותם סמארטפון, רוב התכנים שיש להם במכשיר הם מיותרים ובלתי נחוצים.

כשם שלא ניקח את ילדינו (על בסיס יומי

קבוע) לעבודה, כדי שהם לא יפריעו לנו לעבוד, כך בואו לא נאפשר לסמארטפון לשגע אותנו ולהפריע לנו במשך כל היממה. מדוע שלא נתענג כל השבוע כמו בשבת?!

מתקופה לתקופה כמות ואיכות הסינונים רק עולה. אני בטוח שכל אחד יכול למצוא לעצמו את דרגת הסינון שתאים לו, ומעת לעת להשתדרג באיכות החיים על ידי הפחתת השימוש בסמארטפון.

מנחם מענדל משי זהב | בית שמש

עצות מעשיות להיגמלות

בהמשך לכתבה שהתפרסמה לפני מספר חודשים, וההמלצה שם להעביר את הוואטסאפ מהפלאפון למחשב וכדומה, או להחזיק פלאפון נוסף בעבודה בשביל הוואטסאפ, לעניות דעתי העיקר חסר מן הספר. מה יעשה מי שחייב וואטסאפ זמין ונגיש? ומה יעשה מי שלא מסוגל לעצור או לבטל את הוואטסאפ? הפטנט הקל, בדוק ומנוסה, שבאמת עוזר: 1. לעשות סינון בפלאפון, עדיף של רבני

חב"ד. 2. לבקש מחברת הסינון שיהיו שעות שהאינטרנט והוואטסאפ סגורים כמו בזמני התפילה, כשנמצאים עם הילדים ובלילה. וכן לבקש שיגובל רק לפי צורכי העבודה. וכן אפשר לבקש שיהיו פתוחים 24 שעות רק תוכנות שבאמת זקוקים להם כמו ווייז, ביט. מומלץ להיגמל מזה בשלבים דהיינו להרחיב מדי זמן את שעות ההשבתה של הגלישה.

ולחיות "מעלין בקודש". 3. מי שאינו עובד באירגוני 'ההצלה' וכדו', יכול להשאיר את הפלאפון בביתו בכל פעם שבא לבית הכנסת. 4. לצמצם למינימום ההכרחי את מספר קבוצות הוואטסאפ שחברים בהן. גם זה מסייע מאוד להיגמל מההתמכרות. **מ.מ. | כפר חב"ד**

אין ישיבה לא טובה יש ישיבה שלילד לא טוב בה

שמעון ריינהולד
יועץ חינוכי (M.A.)

בחודש הבא תחל בעז"ה עונת הרישום לישיבות קטנות בארץ, ומטבע הדברים נושא זה יעמוד במרכז סדר יומם של מאות התלמידים המסיימים את לימודיהם במסגרת התלמוד תורה של חב"ד בארץ. לאחר שנים רבות בהם אני מלווה בוגרים של מספר מוסדות חב"ד, ברצוני להציף בפניכם, הורים יקרים, שני נושאים חשובים וקריטיים במיוחד בענייני זה.

האתגר המשמעותי ביותר כיום בחינוך הבוגרים שלנו נקראת בהגדרה המקצועית שלה "נשירה סמויה".

רוב הילדים יגיעו לישיבה חדורי מוטיבציה ורצון להצלחה. אולם חלק לא מבוטל מהם יתקל באתגרים משמעותיים כבר בתחילת הדרך. הקושי יכול להיות חברתי או לימודי. הוא יכול להתבטא בחרדה או בגעגוע יתר לבית. קושי שמקורו ביום הלימודים הארוך מאוד, בדרישה להישגיות, בתביעה להקפדה על הנהגות הנדרשות בישיבה, בצורך לסגל הרגלי אוכל וניקיון ושאר כיוצ"ב.

למנוע פערים

תלמיד החווה קושי ואינו מקבל מענה או תמיכה, עלול להיכנס אט אט למצב

של אדישות וחוסר תחושת שייכות לישיבה; מצב שילך ויתעצם ככל שהזמן יחלוף...

למרבה הצער, אנו נבחין בזה רק כשנה וחצי לאחר תחילת המשבר, כאשר נגלה רצף של אירועי משמעת, שינויים בהתנהגות ובסגנון הדיבור וכדומה. אלא שאז הניסיון שלנו לתת מענה עלול להתברר כמאוחר מידי והמאמץ שידרש על מנת להחזיר את התלמיד לתלם יהיה גדול ורב. אז מה עושים?

1. עולם הישיבות מגוון היום בצורה מאוד מאוד משמעותית, ולכן חובה עלינו להתאים את הישיבה לעולמו הפנימי וליכולותיו הלימודיות של הילד.

2. חשוב מאוד שנתאים את אורח החיים בבית שלנו לישיבה בה הילד לומד או עומד ללמוד. פער משמעותי בין אורח החיים בבית לבין הדרישות הבסיסיות בישיבה ייצור בעולמו של הילד סתירה פנימית שתפגע בקשר בינו ובין הישיבה.

לא לקטל

וכאן לנו ההורים יש תפקיד חשוב ביותר.

למרבה הצער נוצר רושם מוטעה כאילו יש ישיבות "מצוינות", יש ישיבות "בינוניות" ויש ישיבות "פחות טובות". הרצון שלנו שהילד ילך לישיבה שאינה מתאימה לו רק כי היא נחשבת "מצוינת" (ותבדקו עם עצמכם מדוע הצורך הזה כל כך בוער לכם...), מצמצמת מראש את יכולת הבחירה של הילד שלנו ומציב אותו מול לחץ חברתי משמעותי ומאתגר במיוחד עד בלתי אפשרי ה"דוחפת" אותו לבחור בישיבה שאינה מתאימה לו. בחירה כזאת טומנת בתוכה את סכנת הנשירה הסמויה הנ"ל.

יש לנו אחריות – הן לילדים שלנו והן לילדים האחרים – ולכן עלינו להיגמל מידידת!!! מקטלוג הישיבות, ולאפשר לכל ילד לבחור בישיבה שהכי מתאימה לו, בלי לחשוש מסטיגמות לא מוצדקות.

כיום לכל מורה ומחנך בכיתה ח' יש מידע נרחב על עולם הישיבות והוא מכיר הכי טוב את ילדכם. אל תהססו להתייעץ איתו. ניתן גם לפנות אל יועץ הת"ת, ואף ניתן להיעזר בשירותיו של מכון 'ישיבה בוחער' (העוסק בדיוק בתחום הזה). ■

קל חלבי, 'קליק' או משהו בסגנון, ושאלתי, איך אתם עם חלבי? אני התכוונתי בקטע של רגישות ואלרגיה. אני די רגיש לעניין, כי מושקא שלי רגישה לחלבי...

אבל אחד מהם אמר לי שהוא אחרי נקניק, אז יאכל מהכיבוד הפרווה. ואז באחד המפגשים שאחרי, הוא סיפר לי שקצת לפני המפגש הוא היה רעב, ורצה לאכול פיתה עם נקניק (מה יש להם לרוסים עם הנקניקים האלה, וזה גם עובר לדור הצעיר! 😊) אבל פתאום הוא נזכר שעוד מעט יש לו מפגש בר מצווה, והוא זכר שאני מביא לפעמים כיבוד חלבי, אז הוא ויתר על הנקניק...

בבית שלהם, נגיד את זה בעדינות, הם פחות בעניין של כיור בשרי וכיור חלבי... 😊, אבל הנה זה נכנס, אפילו בלי כוונה מבחינתי.

אלו הן כמובן רק כמה דוגמאות קטנות מתקופה ארוכה של חוויות עם נתי ועם ניר.

האמת היא שפתחתי את הטור בכלל בשביל לספר על הבר מצווה עצמה, עם אלכס והמשפחה. אבל את זה נצטרך אולי כבר להשאיר לפעם אחרת. ■

ניר יהודי וזה לגמרי מספיק לי.

נפגשנו בכיתם. ישבנו בטוב על הספות, יחד עם ניר כמובן.

בין השאר הם גם סיפרו לי בהרחבה את סיפור חייהם והתחלנו את התהליך.

במקביל פנתה אליי באותה תקופה משפחה נוספת מהשכונה, ללמוד עם בנם לבר מצווה. נקרא לו נתי. האמת שיש סיפור מעניין גם איך הם פנו והגיעו אלי, בטור אחר אי"ה...

בכל מקרה חשבתי שיהיה נחמד אם אלמד עם שני הנערים ביחד.

וזה אכן היה נהדר!

במפגש הראשון כל אחד מהם ידע רק שהולך להיות עוד נער שילמד יחד איתו, בלי לדעת מי זה יהיה. ניר הגיע הראשון ואחרי כמה דקות דפיקות על הדלת ונתי נכנס. הם היו בשוק. ניר! נתי! אתה פה?! גם אתה פה?! הם חברים טובים מהשכבה, משחקים מלא ביחד. במשחקי מחשב כמובן, כן? מידי ערב... לא פרונטלי חלילה 😊

וככה עברה עלינו הכנה נעימה וחוויתית, עם שני נערים ממוצא דומה, משפחות שלהערכתי לא דרכו מעולם בבית כנסת, ועכשיו הם לפני, ממש בגיל ההתבגרות שלהם, צמאים לשמוע וללמוד על תורה ומצוות.

כשאני חושב על זה, זה פשוט לא ייאמן.

טוב, אני קצת נסחף, ויש לי עוד הרבה מה לשותף. למשל שפעם אחת הצעתי להם כיבוד

שלום הרב אהרן

קוראים לי אלכס וקיבלתי את המספר שלך מהרב שמעון. אני רוצה שתלמד עם הבן שלי ניר לבר מצווה. אנחנו גרים ביפה נוף

בשמחה רבה!

אבל למה הרב שמעון בעצמו לא לומד איתך? שאלתי בלב כמובן...

הרב שמעון הוא הרב של בית הכנסת הספרדי בשכונה ליד, הוא איש מקסים, שעוזר לי לא מעט, והוא גם מחובר לחסידות דרך הספרים של הרב יורם אברג'יל זצ"ל.

נתקדם. הרב שמעון בעצמו מלמד ילדים לבר מצווה, אבל כנראה שלמשפחות עם מבטא רוסי הוא קצת פחות מתחבר.

לי הם דווקא באים לגמרי בטוב.

אני צמא לאנשים האלה, כמו שהם צמאים למסורת.

כבר בשיחה הראשונה התיידדנו. שאלתי קצת פרטים וסיכמנו להיפגש. לסיום אמרתי לאלכס שיש לי שאלה שחשוב לי לדעת את התשובה עליה.

"מי אצלכם במשפחה יהודי?". כן, ככה פשוט.

אלכס ענה לי שזה מורכב. "אנחנו מעורבים מאוד, גם אני וגם סבטלנה אשתי", אבל בתכל'ס, אבא שלו יהודי ואימא שלו אוקראינית. ואילו אצל סבטלנה זה בדיוק להפך: אבא שלה אוקראיני ואימא שלה יהודייה.

הפרויקט שנוגע בנשמות

אין זה סוד שלפני כמה שנים התחלתי ב'פרויקט געגועים', הקלטה מחודשת של ניגוני חב"ד העתיקים. וגם בגיליון הזה הדברים קיבלו פרסום. ברצוני אפוא לשתף אתכם ולספר לכם עד היכן הדברים מגיעים.

אחד מאנ"ש באמריקה סיפר לי שבתו, נערה בת 15, התחילה (לא עלינו) להתדרדר ברוחניות וכמעט ירדה מן הדרך. הוא התחיל להשמיע בבית את הניגונים, סתם כך, שיתנגנו ברקע... אחרי שבוע, הבת שלו מגיעה ואומרת לו, "אבא נמאס לי, אני רוצה לשנות כיוון ולחזור להיות מה שהייתי..." הנשמה שלה פשוט גדלקה.

פגשתי סטודנט צעיר בצפת. הוא נראה כמי שאינו שומר מצוות לעת עתה. תוך כדי דיבור הוא מספר לי כמה הוא מתלהב מהניגונים ומתחיל לשיר לי בדבקות גדולה 'תנועה' מתוך הניגון של ר' שלום חריטנוב ע"ה. הניגון הזה נגע לו בנשמה.

טעמו וראו כי טוב!

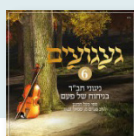
הרב מענדל עמאר

רב מרכז 'אור מנחם' באשדוד

ומפיק פרויקט געגועים

לזכות
הרבי נשיא דורנו והרבנית
הצדקנית
לזכות גאולת עם ישראל
תכף ומיד ממש
ולזכות ארץ ישראל השלמה

הוקדש ע"י ולזכות
משפחת ציוני
ראשל"צ

לרגל התחלת שנת הקהל שבה מקהלים ומתקהלים "ליראה את ה'", פגשנו לשיחה בגובה העיניים עם הרה"ח ר' חיים משה אלפרוביץ' מכפר חב"ד, אברך השופע מרץ ושמחה ומפיץ סביבו חיות חסידית, בדגש מיוחד על ענייני גאולה ומשיח

ספר לנו קצת על עיסוקיך

במשך כמה שנים עבדתי בהוראה ובחינוך של ילדי תשב"ר בכפר – תחילה בחיידר 'אהלי תורה' ולאחר מכן בגני הילדים. בצד זאת שימשתי בשעות הערב משפיע בשיבת ראשון לציון. אך לפני כשנה התעוררתי בחשק עז להקדיש את מרבית עתותיי ללימוד תורה. מאז אני משלב עבודת השפעה בשיבה לתלמידים מחו"ל עם קביעות עיתים לתורה.

בין השאר קבעתי לימוד יומי משמעותי בחברותא עם הרה"ח ר' חיים רבין, משלוחי הרבי בראשון לציון. ביחד אנחנו לומדים עוד מסכת ועוד מסכת. ומה אומר? זה פשוט תענוג עילאי. התורה כל כך רחבה, והנה אני זוכה להגות בה עוד ועוד. בתהלים נאמר "טעמו וראו כי טוב השם". ובאמת רואים זאת בחוש – ככל שלומדים יותר תורה כך הלימוד נעשה טוב ומתוק יותר.

ובכל זאת עבדת כמה שנים עם ילדי תשב"ר. איזה מסר לחיים לקחת מתקופה זו?

מה שתפס אותי בעבודה עם ילדים בגיל הרך זה בעיקר התמימות והטהרה שמאפיינים אותם. אצל ילדים קטנים 'אלוקות' מאירה בגילוי ובפשטות. בלי כיסויים ועטיפות. אתה מדבר עם ילד על הקב"ה או על התורה או על משיח – והוא מקבל הכול בתמימות טהורה. הלוואי עלינו המבוגרים...

השיעור הקבוע בגאולה ומשיח בכפר חב"ד

לחשוב משיח

שתף אותנו בבקשה בפעילות שלך בענייני משיח וגאולה

לפני כתשע שנים הייתי אצל הרבי. כשעמדתי לחזור ארצה, החמצתי בהשגחה פרטית את הטיסה ונאלצתי לחזור ל-770. נקלעתי להתוועדות חסידית אשר בה שמעתי את הווארט הבא:

"כאשר חושבים על המשיח מעט – הוא גם חושב עלינו מעט...
"כאשר חושבים על משיח הרבה – גם הוא כבר חושב עלינו הרבה...
"כאשר חושבים על משיח ללא הפסקה – הוא מגיע!"

הווארט הזה חדר לליבי והרגשתי שרק בשביל זה היה שווה להפסיד את הטיסה. קיבלתי מעין זריקת מרץ בעניין משיח, העניין שאצל הרבי כל כך חי ובווער. חזרתי לארץ עם רצון חזק מאוד לפעול בסביבתי חיוזק בעניין הזה.

פניתי לכמה עסקנים בכפר חב"ד והם המליצו לי לפתוח שיעורים בענייני גאולה ומשיח. למעשה אין בכך חידוש מרעיש, שכן זוהי קריאה ותקנה של הרבי – ללמוד ענייני גאולה ומשיח כדי להתחיל 'לחיות' משיח.

עברתי אז בבתי הכנסת בכפר וייסדתי שיעורים רבים. עד היום יש שיעור חי ופעיל בבית הכנסת 'בית מנחם', מידי יום שלישי אחרי תפילת ערבית, בהשתתפות עשרות אנשים. המרצים בשיעורים אלה הם מגוונים, מתוך הכפר ומחוצה לו. וברוך ה' זה כל כך חדר וחלחל, עד שגם בשבוע שלא יוצא לנו לדאוג לשיעור, האנשים אינם מוותרים ומעצמם ומתיישבים ולומדים.

בקהר ושימת לב

גונב לאוזנינו שהיה לך סמארטפון ושלאחרונה נפרדת ממנו...

אין היום סודות...
אכן לפני כשנה ומחצה קניתי סמארטפון והוא שימש אותי הן בענייני האישיים (לצורכי עבודה) והן להפצת המעיינות. עד שקלטתי כמה המכשיר הזה מעסיק ושואב אותי. זה קורה כמעט בלי לשים לב. פתאום אתה כבר לא מסוגל להתרכז בלימוד ואפילו להיות עם הילדים שלך ברצף ולהקדיש להם את מלוא תשומת הלב – קשה לך. ראיתי שזה לא מצב נורמלי והחלטתי להיפרד מהמכשיר. אני פונה בזה אל מי שמתעקשים ואולי אפילו באמת צריכים להשתמש בסמארטפון: אל תהפכו אותו לחלק מכם. ולמעשה, כמעט בלתי אפשרי להסתובב איתו כל הזמן בלי שהוא ישתלט על החיים. במיוחד כאשר חברים בכל מיני קבוצות וואטסאפ. זה מכניס

אם רק תפקחו את העיניים, תראו כמה הרבה שליחות אתם יכולים לעשות ולפעול בסביבתכם הקרובה!

לסחרור שקשה מאוד להיחלץ מתוכו.

מי שבכל זאת זקוק למכשיר – ישאיר אותו בביתו וישתמש בו רק בהיותו שם, בין כותלי הבית. וגם בתוך הבית השימוש במכשיר מחייב המון בקרה ושימת לב. להתעסק בזה רק בזמנים קצובים וממוקדים, לבל ישובשו חלילה חיי המשפחה.

בא מהנפש הבהמית

בימים אלה התקיים בבית חיינו כינוס השלוחים העולמי. מה אפשר להגיד לאברך שלא זכה להיות שליח?

זאת באמת נקודה חשובה מאוד. ישנם אברכים שגרים בריכוזי אנ"ש, והם מרגישים לא בנוח עם עצמם. הם חושבים בליבם: איזה 'לא יוצלחים' אנחנו, תקועים בין אנ"ש וכו', אנחנו מוכרחים לברוח מכאן...

זאת לא גישה בריאה ונכונה. גם אם בהמשך, בעוד חודש או שנה, תזכו לצאת ולהצטרף לצבא השלוחים של הרבי, בינתיים אסור לכם להרגיש רע עם עצמכם. הרגשה זו מקורה בנפש הבהמית והיא נועדה לשבור את רוחכם. אם רק תפקחו את העיניים, תראו כמה הרבה שליחות אתם יכולים לעשות ולפעול בסביבתכם הקרובה! לפתוח שיעורי תורה, להתוועד, לומר מילה חמה לשכן או המכר, לחזק אותם בידישקייט או בחסידישקייט, אפשר גם סתם כך להגיד מילה טובה של עידוד. יש כל כך הרבה מה לעשות!

אם כל אחד יעשה זאת בסביבה הקרובה אליו, הוא יותר לא ישוב על עצמו מחשבות מנמיכות ומדכאות. אדרבה, הוא יתמלא שמחה פנימית אמיתית וירגיש שגם הוא שליח!

להתנהלות האישית יש השלכה סביבתית

הרב מנחם מענדל מינצברג
משפיע ומרצה בכיר בנושאי השעה

דווקא מתוך מעלתם
האישית של המורים, הם
אינם מבינים כיצד מתורגמת
התנהגותם האישית על ידי
התלמידים

וספיחיה היא (כמעט) בלתי אפשרית!
כך עשוי להיווצר מצב אבסורדי שבו הורים
מנסים לשכנע את בנם הנוסע לשנת 'קבוצה'
ליטול עמו מכשיר חכם, ו"להשתמש בו רק
לדברים הכרחיים", ואילו הבן מסרב לכך...

לעודד ולדרבן

אין מדובר בתיאוריה. אלו הם טענותיהם
המפורשות של בני נוער רבים אשר חוו נפילות
מול רשת האינטרנט, ובפיהם טענות נוקבות על
סביבתם הקהילתית החינוכית והמשפחתית.

הדבר נכון במיוחד במסודות החינוך לבנים
ולבנות, אשר עושים עבודת קודש כפשוטו
לחנך את ילדינו בצורה הטובה ביותר, אך
לעיתים, וכמובן ללא כל כוונה רעה חלילה,
וכאמור פעמים רבות דווקא מתוך מעלתם
האישית של המורים או המורות, הם אינם
מבינים כיצד מתורגמת התנהגותם האישית
בשימוש מיותר ברשת האינטרנט, על ידי
התלמידים או התלמידות.

וברמה המעשית, מן הראוי לעודד ולדרבן
(ושמא אפילו לתגמל?) מורים ומורות אשר
יהיו דוגמה אישית לתלמידיהם, להנהגה נכונה
ומקסימלית בסוגיה זו, למרות המחיר וחוסר
הנוחות הכרוכים בכך. ■

בחינוך ילדיו", כאשר איננו מודעים כלל
לקשיים האובייקטיביים (כלכליים,
בריאותיים או אחרים) הניצבים
לפניו. וכך גם בנושא האתגרים
אותם מציבה בפנינו הטכנולוגיה.

מצב אבסורדי

מתברר שבמקרים רבים, אחד
המחסומים הניצבים בדרכנו להצלחה
בהתמודדות המדוברת, הן כחברה והן כאנשים
פריטיים, זו העובדה שחלקים מאיתנו, פעמים
רבות דווקא אנשים הניצבים בעמדות השפעה
(חינוכיות או אחרות) מרכזיות, מתקשים להבין
ולהזדהות עם הקושי של סביבתם להתמודד
נכונה עם התופעות ההרסניות המאפיינות את
הרשת.

וכך נוצר מצב, שאדם מבוגר בשנים, או
שהתברך בשליטה עצמית גבוהה יותר, או שמא
גם בנפש מרוממת ועדינה יותר, יתיר לעצמו
צורת ההתנהגות מסוימת, ובהחלט ייתכן
שעבורו מדובר בהתמודדות קלה או לפחות
אפשרית. אך בה בעת הוא אינו לוקח כלל
בחישוב את התוצאה הישירה של התנהגות
זו בכל הקשור לסביבתו הקרובה והרחוקה,
ופעמים רבות גם בתוך ביתו פנימה, כאשר
מבחינתם ההתמודדות עם רשת האינטרנט

פעמים רבות, בסיום הרצאה או דיון
בנושא הטכנולוגי, נשמעת (גם אם
בסגנונות שונים) הטענה הבאה:
האם לא נכון יותר להעצים את
יופייה של היהדות ושל החסידות,
במקום להדגיש שוב ושוב את
הבעיות והסכנות הכרוכות בשימוש
ברשת האינטרנט?

"הנה ממש בימים אלו", הוסיף אחד הדוברים
את המשפט הבא, "אני יכול להעיד על עצמי,
שאורה ומתיקותה של תורת החסידות בה
אני מונח ב"ה, מיתרים לחלוטין את הצורך
לשלול את בעיות הטכנולוגיה".

למען האמת, במקרה זה, מתוך היכרות עם
הדובר, אני נוטה להאמין לדבריו. אך השאלה
שעליו לשאול את עצמו: האם כל סביבתי
נמצאת גם היא במקום שלי?

ישנו כלל ידוע, לפיו "השבע אינו מכיר
בחסרון הרעב". כלל זה נכון בכל תחום
בחינוך. כך ימצא אדם את עצמו מתעלם מאדם
המנסה לעצור טרמפ בשעת לילה, מתוך
מחשבה ש"לא יקרה כלום אם הוא ילך ברגל
כמה מטרים עד לבית שלו". כאשר אין לו שום
מושג איזה יום עבר על מבקש הטרמפ או האם
אין לו בדיוק איזו יבלת מכאיבה בכף הרגל. כך
לעיתים נדון לכך חובה את פלוני אשר "מתרשל

לתרומות והקדשות: 058-4848782 (שמואל)

לעילוי נשמת מ' רבקה רות רומי ב"ר שמחה בונים ז"ל שוורץ נפטרה ז' בניסן תשע"ט

לזכות

ר' אבי שיחי' מלכה
ומשפחתו תחי'
כפר חב"ד
ליום ההולדת י"ח במרחשוון
תשפ"ג

לעילוי נשמת
'הדרשן הירושלמי'
הרב מרדכי שלום
ב"ר יעקב איפרגן
ליום השלושים כ"ח במרחשוון תשפ"ג
הוקדש ע"י חתנו ר' יגאל יצחק שיחי'
ומשפחתו תחי' אצרי

לעילוי נשמת
מרת שיינא בעשא בתיה
מינסקי ז"ל
בת יוסף דב הי"ד
נפטרה בי"ז במרחשוון

לעילוי נשמת
ר' יצחק יהודה ב"ר אהרן
משה
קוביטשעק
נפטר בכ"ב בכסלו

לזכות הילדים סטערנא
שרה ואברהם שרגא שיחי'
ירט
ליום ההולדת
עד מאה ועשרים
שיגדלו חסידים
ולנח"ר לרבי

לזכות
החיילת בצבאות ה'
סטערנא שרה תחי' שיקלי
לכבוד יום ההולדת
ולבריאות ולהצלחה בכל
העניינים

לזכות
הת' לוי יצחק שיחי'
פלס
לרגל כניסתו לעול מצוות
ב' במרחשוון תשפ"ג

לזכות
הר הננימול
ברוך מינסקי שיחי'
שיגדל לתורה לחופה
ולמעשים טובים,
ולזכות הוריו וזקניו שיחי'

לעילוי נשמת
ר' יוסף חיים
בן סימון רפאל, ללי אסתר
בת יוסף
וחיים אליק בן פנחס

לזכות
הילדה רחלי תחי' גבעוני
ליום ההולדת ט"ו במרחשוון
יה"ר שתמשיך ללכת
בדרכי החסידות

לע"נ
מיכאל יחיאל
ב"ר משה ברוך
נפטר בי"ט במרחשוון

לזכות
ר' רחמים
ורעייתו סוסייק כהן
לרגל יום הנישואין הכ"ח,
ט"ו במרחשוון תשפ"ג